

КЪДЕ Е
ПРЕЗИДЕНТЪТ?

БИЛ
КЛИНТЪН

ДЖЕЙМС
ПАТЕРСЪН

ПРЕВОД ОТ АНГЛИЙСКИ ЕЗИК
ЕВЕЛИНА ПЕНЕВА

ЕГМОНТ

Анишър

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The President Is Missing*

Copyright © 2018 by James Patterson and William Jefferson Clinton

All rights reserved.

This translation published by arrangement with The Knopf Doubleday Group, a division of Penguin Random House LLC and Little, Brown and Company, a division of Hachette Book Group, Inc.

Превод Евелина Пенева

Редактор Петя Петкова

Коректор Павлина Върбанова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2018 г.

Тираж: 3000 бр.

ISBN 978-954-27-2229-8

Искаме да изразим огромната си благодарност към Робърт Барнет, нашия адвокат и приятел, който ни събра за тази книга, напътстваше ни, хокаше ни, а понякога дори размахваше камшика.

Благодарим също на Дейвид Елис, неизменно търпелив и мъдър, който ни подкрепяше в проучванията, създаването на първата и втората работна версия на романа и множеството чернови. Без неговата помощ и напътствия разказаната тук история щеше да е съвсем друга.

Благодарим на Хилъри Клинтън, която живя и се бори със заплахата, описана в романа, и последствията от лекомислено пренебрежнатите предупреждения, за това, че постоянно ни окуражаваше и държеше на правдоподобността на разказа.

Благодарим на владеещата изкуството да критикува и окуражава – често едновременно – Сю Соли Патерсън.

Благодарим на Мери Джордан, която запазваше здравия си разум дори когато всички около нея бяха изгубили своя.

Благодарим на Дени Хауел и Майкъл О'Конър, които се погрижиха да спазваме условията на договора, графика и да отговаряме на изискванията.

Благодарим на Тина Фларъной и Стив Райнхарт за това, че помагаша на партньора новак, за да не се провали със своята част от сделката.

Благодарим също и на мъжете и жените от Тайните служби на Съединените щати и на всички служители от правоохранителните органи, армията, разузнаването и дипломацията, които са посветили живота си на задачата да се грижат за нашата сигурност и безопасност.

ЧЕТВЪРТЪК
10 МАЙ

ГЛАВА

1

— Заседанието на комисията на Камарата на представителите за почва...

Надушилите кръвта акули кръжаха с разширени и потрепващи ноздри. Бяха общо тринайсет: осем от опозицията и пет от моята партия – стръвни хищници, срещу които подготвих защитата си с помощта на адвокати и съветници. Научих по трудния начин, че срещу хищниците почти всички защити са безсилни, без значение колко добре си подготвен. Неизбежно се стига до момента, в който на човек не му остава друго, освен да скочи и да отвърне с юмруци.

Недейте – снощи за неznайно кой път разпалено ме помоли Каролин Брок, началникът на моя кабинет. – Това явяване пред комисията няма да ви донесе нищо добро, сър. Възможно е да изгубите всичко, а няма да спечелите нищо.

Няма как да отговорите на въпросите им, сър.

След изслушването вече няма да сте президент.

Внимателно оглеждах лицата на тринайсетте срещу мен. Като съвременна версия на испанската Инквизиция, те седяха в дълга редица. Среброкосият мъж в средата, пред когото имаше табелка с името

Г-Н РОУДС, се прокашля.

Председателят на Камарата на представителите Лестър Роудс обикновено не присъстваше на изслушвания пред комисии, но точно за това направи изключение и го напълни с членове на Конгреса от своята партия. Май смисълът на живота на тези конгресмени беше да възпрепятстват плановете ми и да намерят начин да ме унищожат като политик и личност. Дивацината, бясно устремена да превземе властта, е много по-стара от Библията, само че някои от противниците ми ме мразеха и в червата. Не им стигаше да ме изритат от кабинета ми – давах мило и драго да ме пратят зад решетките, да ме изкормят и наскат на парчета, и да не остане и помен от мен в учебниците по история. Да можеха, биха изпепелили дома ми в Северна Каролина и биха плюли на гроба ми, по дяволите.

Повдигнах и нагласих микрофона така, че да е изправен и колкото е възможно по-близо до мен. Не исках да се привеждам, когато говоря, докато членовете на комисията седят изправени в кожените си столове с високи облегалки, като крале и кралици на тронове си. Приведен, щях да изглеждам като малодушен, раболепен човек – подсъзнателно щях да внуша, че завися от тяхното благоволение.

Седях сам. Без помощници, без адвокати, без бележки. Американският народ нямаше да ме види да си шепна с адвоката, закрил с ръка микрофона, нито как го навеждам, за да обясня: *Не помня нищо, конгресмен*. Не се криех. Не трябваше да съм тук, не исках да съм тук, мътните го взели, но ето че бях на този стол. Сам. Президентът на Съединените щати седеше срещу тълпа обвинители.

В другия ъгъл на помещението седеше и наблюдаваше триумвиратът на моите помощници: началникът на кабинета ми Каролин Брок; Дани Ейкърс, моят най-стар приятел и съветник в Белия дом, и Дженни Брикман, заместник-началник на кабинета ми и старши политически съветник. И тримата имаха притеснен вид, но наблюдаваха случващото се стоически и невъзмутимо. И тримата бяха против моите действия. Според тях допусках най-голямата грешка в президентския си мандат.

Но ето че седях пред комисията. Започваше се. Предстоеше да разберем дали са имали право.

– Господин президент.

– Господин председател.

Всъщност в този случай вероятно би трябвало да се обърна към него с „Уважаеми господин председател“, но щях да се въздържа да използвам и много други обръщения.

Господин председателят можеше да започне изслушването по най-различни начини. Да речем, с поднесена под формата на въпрос реч, в която възхвалява себе си. Уж невинни встъпителни подпитвания. Аз обаче бях изгледал предостатъчно записи от времето, преди Лестър Роудс да стане председател на Камарата на представителите, на които задаваше въпроси на свидетели в качеството си на не особено важен конгресмен в Надзорната комисия на Камарата, и бях наясно с неговия обичай да се нахвърля без никакво помайване върху явилия се да свидетелства пред комисията. Наясно бях – от смутеното оплитане на Майкъл Дукакис по време на дебата през 1988 година още на първия въпрос за смъртното наказание, всички бяха наясно, че успееш ли да нанесеш мощен удар още с първия въпрос, никой не помни нищо от случващото се след това.

Дали председателят щеше да следва този план за нападение и със седящия пред него президент?

Как иначе!

– Президент Дънкан – започна той, – откога защитаваме терористи?

– Не защитаваме терористи – отговорих почти едновременно с него, защото е недопустимо да се задават такива взривоопасни въпроси – и никога няма да защитаваме. Докато съм президент, е изключено.

– Убеден ли сте?

Той наистина ли ме попита дали съм убеден? Лицето ми пламна. Не беше минала и минута от началото, а вече ме беше вбесил.

– Господин председател, не бих го казал, ако не съм убеден. Нека изясним още в самото начало, че не защитаваме терористи.

След отговора ми известно време помълча.

– Господин президент, изглежда, се налага да се разтълкуват някои неясноти. „Синове на джихада“ терористична организация ли са според вас?

– Разбира се.

Моите помощници ме бяха предупредили да не използвам „разбира

се“ – изразът лесно можеше да прозвучи високопарно и снизходително, ако не е произнесен по подходящия начин.

– И това е организация, получавала помощ от Русия, нали така?

Кимнах утвърдително.

– Така е, от време на време Русия е оказвала подкрепа на „Синове на джихада“. Осъдихме подкрепата им за тази организация, както и за други терористични формирания.

– „Синове на джихада“ са извършвали терористични актове на три различни континента, вярна ли е информацията?

– Напълно вярна, така е.

– Отговорни са за смъртта на хиляди хора, така ли е?

– Да.

– Сред които и американци?

– Да.

– Експлозиите в хотел „Белууд армс“ в Брюксел, при които загинаха петдесет и седем души, включително и щатски законодатели от Калифорния? Хакерската атака на системата за въздушен контрол на република Грузия, довела до свалянето на три самолета, на борда на един от които е бил посланикът на Грузия в Съединените щати?

– Да – потвърдих. – И двете атаки са станали, преди да бъда президент, но „Синове на джихада“ са поели отговорност и за двата акта...

– Добре, тогава нека поговорим за времето, откакто сте президент. Истина ли е, че преди няколко месеца хакерите от „Синове на джихада“ са атакували военните системи на Израел и са направили публична секретна информация, отнасяща се до оперативни работници под прикритие и до движението на военните части на Израел?

– Да – отвърнах. – Истина е.

– И се приближаваме съвсем близо до нас, тук, в Северна Америка, само преди седмица. Петък, четвърти май. Хакерите от „Синове на джихада“ не проведоха ли поредната терористична акция и не проникнаха ли в компютрите, които контролират метрото в Торонто, не я ли блокираха, вследствие на което дерайлира мотриса и загинаха седемнайсет души, десетки бяха ранени, а хиляди в продължение на часове останаха хванати в капан на тъмно?

Прав беше, че „Синове на джихада“ са отговорни и за тази акция. То-

чен беше и броят на жертвите. Само дето в случая „Синове на джихада“ не считаха действията си за терористична акция.

За тях ставаше дума за проверка.

– Четирима от загиналите в Торонто са били американци, прав ли съм?

– Напълно. „Синове на джихада“ не поеха отговорност за случилото се, но сме убедени, че те са виновни.

Кимва, преглежда бележките си.

– Основната фигура в „Синове на джихада“, господин президент, е мъж на име Сулиман Синдурук, така ли е?

Ето, започваше се.

– Да, Сулиман Синдурук е водач на „Синове на джихада“ – потвърдих.

– Най-опасният и най-изобретателен кибертерорист в света, нали така?

– Според мен – да.

– Мюсюлманин, роден в Турция, нали?

– Роден е в Турция, но не е мюсюлманин – уточних. – Той е краен националист сепаратист, който се противопоставя на влиянието на Запада в Централна и Югоизточна Европа. Воденият от него джихад няма нищо общо с религията.

– Така твърдите вие.

– Така твърди всеки доклад на разузнаването, който съм виждал – отвърнах на удара. – Вие също сте ги чели, господин председател. Ако се каните да превърнете изслушването в ислямофобска тирада, моля, заповядайте, но с това страната ни няма да стане по-сигурно място.

Той скалъпи суховата, крива усмивчица.

– Според всички оценки той е най-търсеният терорист в света, нали?

– Целта ни е да го заловим – поясних. – Искаме да заловим всеки терорист, който се опитва да навреди на страната ни.

Спря с въпросите си. Обмисляше дали отново да не ме попита: *Убеден ли сте?* Направеше ли го, трудно щях да се сдържа да не обърна масата и да не го хвана за гушата.

– Нека напълно изясним въпроса – каза той. – Съединените щати

държат да заловят Сулиман Синдурук.

– Няма какво да изясняваме – пресякох го, – по този въпрос всичко е ясно. Било е и остава такава. От десет години се опитваме да заловим Сулиман Синдурук. Няма да се спрем, докато не го заловим. Нещо друго да не ви е ясно?

– Господин президент, с цялото ми уважение...

– Стига – прекъснах го, – щом започвате въпрос с думите „с цялото ми уважение“, значи думите, които се каните да изречете, показват пълната липса на уважение. Мислете си каквото щете, господин председател, но трябва да показвате уважение – ако не към мен, то към всички онези, които са посветили живота си на задачата да спрат тероризма и да опазят страната ни. Не сме свършени и никога няма да бъдем. Но винаги ще бъдем посветени телом и духом на тази задача. Хайде – подканих го с пренебрежително махване на ръка, – питайте.

Кръвта ми кипеше, поех дъх и погледнах към моя триумвират. Джени, моят политически съветник, кимна, неизменно настояваше да не съм нито благ, нито кротък с нашия нов председател на Камарата. Дани с нищо не показваше какво мисли. Каролин, моят хладнокръвен началник на кабинета, седеше приведена, опряла лакти на колене, подпряла брадичка върху сплетените си ръце. Ако бяха съдии на олимпийски игри, Джени би ми дала деветка за избухването, а оценката на Каролин нямаше да стигне и до пет.

– Няма да допусна патриотизмът ми да се поставя под въпрос, господин президент – каза моят среброкос противник. – Американският народ е силно разтревожен от случилото се миналата седмица в Алжир, а ние все още не сме подхванали тази тема. Американският народ има пълното право да знае на чия страна сте.

– На чия *страна* съм, така ли? – рязко се наведох напред и насмалко да бутна поставката на микрофона. – На страната на американския народ съм, *ето на чия* страна съм.

– Господин през...

– На страната на онези, които работят ден и нощ за сигурността на страната ни. На онези, които не се съобразяват с конюнктурата и не следят накъде духа вятърът. На онези, които не търсят признание за успехите си и не могат да се защитят, когато ги засипват с упреци. Ето на чия

страна съм.

– Президент Дънкан, подкрепям искрено мъжете и жените, които всеки ден се борят за сигурността на нашата нация. Но в случая не става дума за тях. Става дума за *вас*, сър. И тук не си играем. Случващото се не ме радва.

При други обстоятелства бих се изсмял. Лестър Роудс беше тръпнал в очакване на това изслушване, както колежанин брои миговете до деня на пълнолетието си.

Изслушването беше представление. Председателят Роудс така беше подбрал членовете на комисията, че да осигури един-единствен възможен резултат – провинението на президента да се счете за достатъчно основание, за да задейства Правната комисия процедурата по отстраняването ми от президентския пост. Осемте членове на Конгреса от неговата партия идваха от сигурни изборителни окръзи, толкова умело бяха подбрани и бяха такива безгласни букви, че и гащите да си сваляха по средата на изслушването и да засмучеха палци, след две години не само отново щяха да ги преизберат, но и нямаше да срещнат никаква опозиция.

Помощниците ми имаха право. Без значение беше дали доказателствата срещу мен са силни, слаби, или изобщо няма такива. Жребият беше хвърлен.

– Питайте – казах. – Да приключваме с този цирк.

В ъгъла Дани Ейкърс трепна, зашепна на Каролин, тя закима в отговор, но лицето ѝ си остана непроницаемо като на покерджия. На Дани не му допадна моят ответен удар на изслушването – забележката ми за „цирка“. Колко пъти само ми повтори, че постъпката ми е направила „много, много лошо впечатление“ и е дала на Конгреса основание за разследване.

В това отношение не грешеше. Само дето не беше наясно с цялата история. Нямаше такъв достъп до засекретена информация, че да знае онова, което беше известно на мен и на Каролин. Ако го знаеше, щеше да е на друго мнение. Щеше да е наясно каква заплаха е надвиснала над страната ни – заплаха, с каквато никой никога не се беше сблъсквал.

Заплаха, която ме накара да постъпя така, както не ми е и минавало през ума, че ще постъпя.

– Господин президент, позвънихте ли на Сулиман Синдурук в неделя, 29 април, тази година? Само преди седмица? Свързвали ли сте се по телефона с най-издирвания терорист на света?

– Господин председател, както вече многократно казах и както вие би трябвало да знаете, не всичко, което правим за запазването на сигурността на страната, може да бъде огласено публично. Американският народ разбира, че сигурността на страната и външните работи включват множество променливи, множество сложни взаимодействия, и част от работата на моята администрация трябва да остане засекретена. Не защото *искаме* да пазим тайни, а защото се налага. Това е правото на президента да не разкрива информация.

Роудс вероятно се канеше да оспори приложимостта на това право към засекретената информация. Дани Ейкърс, моят съветник по въпросите на Белия дом, обаче твърдеше, че ще спечела тази битка, защото в случая въпросът се свежда до гарантирани ми от Конституцията правомощия във външните дела.

Въпреки всичко стомахът ми се сви, докато изговарях думите. Дани също така твърдеше, че ако не спомена това право, мога да се откажа от него. Откажех ли се, бях длъжен да отговоря на въпроса дали по-миналата неделя съм позвънил на Сулиман Синдурук, най-търсения терорист на земята.

А на този въпрос аз отказвах да отговоря.

– Господин президент, не съм сигурен, че американският народ би приел отговора ви за задоволителен.

Господин председател, не съм сигурен, че американският народ ви има за кой знае какъв председател, но пък от друга страна, американският народ не ви е избирал за такъв, нали? Събрали сте осемдесет хиляди мижави гласа в трети избирателен район на Индиана. А дадените за мен гласове са шейсет и четири милиона. Но партийните ви приятелчета ви направиха председател, защото съумяхте да съберете огромни суми за тях и защото им обещахте да получат главата ми като ловен трофей, закован на стената.

Подобни думи май нямаше да прозвучат добре по телевизията.

– Значи, не отричате, че сте позвънили на Сулиман Синдурук на 29 април, това ли казвате?

– Вече отговорих на въпроса ви.

– Напротив, господин президент, не сте. Известно ви е, че френският вестник „Льо Монд“ публикува запис на телефонен разговор, заедно с твърдения на анонимен източник, според които вие сте позвънили на Сулиман Синдурук и сте говорили с него в неделя, 29 април, тази година. Известно ли ви е?

– Прочетох статията.

– Отричате ли написаното в нея?

– Отговарям ви така, както вече отговорих. Няма да го обсъждам. Няма да се включвам в играта „звъннах ли, или не звъннах“. Нито отричам, нито потвърждавам действията, които съм предприел в името на сигурността на страната ни. Особено след като от мен се изисква да ги запазя в тайна в интерес на националната сигурност.

– Господин президент, щом един от най-големите вестници в Европа е публикувал информация за разговора, не съм убеден за каква секретност иде реч.

– Отговорът ми си остава същият – заявих. *Боже, звучи като някой кретен. По-лошо дори: звучи като адвокат.*

– „Льо Монд“ съобщава, че – вдигна вестника – президентът на САЩ Джонатан Дънкан е уредил и провел телефонен разговор със Сулиман Синдурук, водач на „Синове на джихада“ и един от най-издирваните терористи в света, с цел да бъдат открити допирни точки между терористичната организация и Запада. Отричате ли тази информация, господин президент?

Не можех да отговоря и той беше наясно. Мотаеше ме така, както коте побутва и подхвърля кълбо прежда.

– Вече отговорих. Няма да се повтарям.

– Белият дом не е излизал с никакъв коментар по повод публикацията в „Льо Монд“.

– Точно така.

– Сулиман Синдурук обаче го направи, нали? Той пусна видеозапис, в който казва: „Президентът може да ме умолява колкото си иска. Няма да проявя никаква милост към американците“. Не бяха ли такива неговите думи?

– Такива бяха.

– В отговор Белият дом излезе с изявление. В изявлението се казва: „Съединените щати няма да отговорят на възмутителните тиради на един терорист“.

– Точно така – потвърдих. – Няма да го направим.

– Умолявахте ли за милост, господин президент?

Съветникът ми по политическите въпроси Джени Брикман буквално си заскуба косите. Тя също нямаше достъп до засекретена информация, затова не знаеше цялата история, но най-вече държеше да ме види като борец на това изслушване. *Ако не можете да отвърнете на ударите* – каза ми тя – *тогава не се явявайте. Ще ви превърнат в боксова круша.*

И имаше право. В този момент Лестър Роудс беше на ход и се канеше да нанесе своя удар върху мен с надеждата тялото ми да се разцепи и от него да се изсипе куп засекретена информация и политически прегрешения.

– Поклащате глава в знак на отрицание, господин президент. Само за да изясним напълно въпроса: отричате да сте умолявали Сулиман Синдурук за ми...

– Съединените щати никога няма да умоляват никого за нищо – прекъснах го аз.

– Добре, тогава отричате твърденията на Сулиман Синдурук, че сте умолявали...

– Съединените щати – повторих – никога няма да умоляват никого за нищо. Ясен ли съм, господин председател? Искате ли да го потрета?

– Ако не сте го умолявали...

– Следващият въпрос.

– Помолихте ли го учтиво да не ни напада?

– Следващият въпрос.

Той се умълча, погледна към бележките си.

– Времето ми изтича – каза той. – Имам още няколко въпроса.

С единия приключвахме – почти, – но още дванайсет разпитващи очакваха реда си, всички се бяха подготвили с куп други кратки въпроси, язвителни духовитости и заключения от типа „сгасих те натясно“.

Председателят беше известен не само с уводните си въпроси, а и със заключителните. Вече бях наясно какво ще ме попита. Както той вече бе

наясно, че няма как да отговоря на въпроса му.

– Господин президент – започна той, – да поговорим за вторник, първи май. В Алжир.

Само преди седмица.

– Във вторник, първи май – продължи, – група проукраински, анти-руски сепаратисти нападат стопанство в северната част на Алжир, където се предполага, че се крие Сулиман Синдурук. И той наистина се крие на това място. Групата е локализираща Синдурук и бойците ѝ влизат в стопанството с намерение да го убият. Само че, господин президент, са били възпрепятствани от отряд на специалните сили и агенти на ЦРУ от Съединените щати. Междувременно Сулиман Синдурук се измъква.

Дори не помръдвам.

– Дадохте ли нареждане за контранападение, господин президент? – зададе въпроса си председателят. – И ако сте дали, защо? Защо американски президент ще изпраща американски бойни части да спасяват живота на терорист?

ГЛАВА

2

— **П**равото да говори получава представителят на Охайо – господин Кърнс.

Стиснах с пръсти носа си, за да прогоня надделяващата умора. През изминалата седмица ми се събираха едва няколко часа сън, а и умствените напъни да се защитавам с една ръка, вързана зад гърба ми, изпихаха силите ми. Най-вече търпението ми беше на привършване. Чакаше ме работа. Нямах време за безсмислици.

Погледнах вляво от мен – вдясно за журито. Майк Кърнс е председател на Правната комисия на Камарата и протеже на Лестър Роудс. Обича да носи папийонки, та всички да сме наясно колко е интелигентен. Лично аз съм виждал лепящи се листчета за бележки с повече ум от него.

Човека обаче си го биваше да задава въпроси. Преди да навлезе в политиката, години наред е бил федерален прокурор. Сред трофеите на отстреления от него в съдебната зала дивеч имаше двама изпълнителни директори на фармацевтични компании и бивш губернатор.

– От изключителна важност за националната сигурност, господин президент, е терористите да бъдат възпирани. Съгласен ли сте?

– Напълно.

– Тогава ще се съгласите и че всеки американски гражданин, който *пречи* терористи да бъдат възпрени, извършва предателство.

– Бих осъдил подобна стъпка – казах.

– Бихте ли го определили като предателство?

– Това решават адвокатите и съдът.

И двамата бяхме адвокати, но в моите думи нямаше подтекст.

– Ако именно той е осуетил възпирането на терористите, това основателна причина ли ще бъде за отстраняването на президента от неговия пост?

Джералд Форд казвал, че основателна причина за отстраняване на президента от поста е онази причина, която Камарата на представителите посочат за такава.

– Думите ви нямат отношение към мен – казах.

Кимна.

– Не, нямат. Преди малко отказахте да отговорите дали вие сте наредили на американските специални сили и на агентите на ЦРУ да спрат нападението над Сулиман Синдурук в Алжир.

– Казах, господин Кърнс, че някои въпроси, свързани с националната сигурност, не могат да бъдат огласявани публично.

– Според „Ню Йорк Таймс“ действията ви са продиктувани от секретна информация, съгласно която антируска паравоенна групировка, възнамеряваща да убие Сулиман Синдурук, е открила местонахождението му.

– Прочетох статията. Няма да обсъждам съдържанието.

Рано или късно на всеки президент се налага да вземе решения, в които правилният избор нанася вреда на политическия му образ. Поне в кратковременен план. При висок залог се налага да постъпи по съвест и да се надява политическите настроения отново да станат благоприятни. Това е работата, която се е наел да върши.

– Господин президент, запознат ли сте с глава 18, раздел 798 от Кодекса на Съединените щати?

– Не знам главите на Кодекса на Съединените щати наизуст, господин Кърнс, но според мен имате предвид закона за шпионажа.

– Именно него, господин президент. Въпросният раздел се отнася до злоупотребата със секретна информация. Съгласно тази част всеки,

който умишлено използва класифицирана информация по начин, който е в ущърб на сигурността или интересите на Съединените щати, извършва федерално престъпление. Точен ли съм?

– Не се съмнявам в прецизността ви, господин Кърнс.

– Ако президентът умишлено използва секретна информация, за да защити терорист, склонен да ни нападне, дали действията му ще бъдат считани за престъпление, съгласно споменатия закон?

Съветникът ми по въпросите на Белия дом беше на друго мнение – според неговото становище този раздел не би могъл да бъде отнесен към действията на президента; подобно действие щеше да представлява ново тълкуване на закона за шпионажа и президентът има право да разсекрети всяка информация, която пожелае.

Но това няма значение. И да бях склонен да вляза в правен спор за тълкуването на закона за обхвата на федералния статут – а не бях, – те пак можеха да ме отстранят от поста по каквато причина си пожелаят. Не беше необходимо дори да става дума за престъпление.

Във всичките си действия ме водеше стремежът да защитя страната си. Отново бих направил каквото направих. Проблемът беше, че по никакъв начин не можех да обясня действията си.

– Мога само да ви кажа, че в действията си винаги съм се ръководил от сигурността на страната си. И така ще бъде и занапред.

Видях, че в тъгъла Каролин чете някакво съобщение на телефона си, отговори му. Не я изпусках от поглед, за да науча веднага, ако се налагаше да оставя всичко и да действам. От генерал Бърк от Централното командване ли беше съобщението? Или от заместник-секретаря по отбраната? От кризисния екип? В момента в мача едновременно се разиграваша доста положения, трябваше да сме нащрек и да се защитим от надвисналата заплаха. Всеки момент можеше да започне и втората част на готвените събития. Според нас имахме поне още един ден, поне така се надявахме. Но със сигурност *нищо* не беше сигурно. Трябваше да сме готови във всеки един момент, сега, ако...

– Телефонните обаждания до ръководителите на „Ислямска държава“ защита на страната ни ли се наричат?

– Моля? – отново насочих вниманието си към изслушването – За какво говорите? Никога не съм се обаждал на водачите на „Ислямска

държава“. Какво общо има „Ислямска държава“ тук?

Още преди да довърша отговора си, осъзнах какво съм направил. Прииска ми се да уловя думите и да ги натъпча обратно в устата си. Но беше твърде късно. Беше ме спипал в миг на разсеяност.

– О! – възкликна. – Значи, когато ви питам дали сте се обаждали на лидерите на „Ислямска държава“, вие категорично отричате. Но когато председателят ви пита дали сте се обаждали на Сулиман Синдурук, вие се позовавате на „правото на президента да не разкрива информация“. Мисля, че американският народ може да разбере разликата.

Въздъгнах шумно и погледнах към Каролин Брок, чието изражение беше все така непроницаемо, но можех да прочета думите „Казах ви“ в присвитите ѝ очи.

– Конгресмен Кърнс, тук става дума за националната сигурност. Не за някаква игра на стражари и апаши. Въпросът е сериозен. И ще ви отговоря с радост, щом сте готов да зададете сериозен въпрос.

– В престрелката в Алжир е загинал американец, господин президент. Американец, агент от ЦРУ на име Нейтън Кромарти, загинал е, докато е осуетявал плановете на паравоенната групировка да убие Сулиман Синдурук. Според мен американският народ счита *това* за сериозно.

– Нейтън Кромарти е герой – заявих, – скърбим за загубата му. Скърбя за загубата му.

– Чули сте какво казва майка му по този въпрос – продължи конгресменът.

Чух. Всички чухме. Не разкрихме публично нищо от случилото се в Алжир. Не можехме да го направим. Паравоенната групировка обаче публикува клип с мъртвия американец в интернет, Клара Кромарти скоро разпозна сина си Нейтън и разкри, че е агент на ЦРУ. Разрази се страховита буря, мръсотията се разхвърча навсякъде. Медиите се юрнаха към нея и след няколко часа тя вече настояваше да знае защо синът ѝ е загинал при защитата на терорист, отговорен за смъртта на стотици невинни, сред които и много американци. В скръбта и болката си Клара Кромарти буквално написа сценария за свиканата по повод случилото се в Алжир комисия по изслушването.

– Не мислите ли, че дължим отговори на семейство Кромарти, гос-

подин президент?

– Нейтън Кромарти е герой – повторих. – Той обичаше отечеството си. И разбираше като всеки друг колко много от действията ни в името на националната ни сигурност не могат да бъде оповестени пред обществото. Говорих лично с госпожа Кромарти и дълбоко съжалявам за случилото се със сина ѝ. Няма какво друго да кажа. Не мога и няма да го направя.

– Сега, след случилото се, господин президент, не считате ли, че вашата политика на преговори с терористите може би не е проработила?

– Не преговарям с терористи.

– Както искате го наречете. Разговори по телефона. Обсъждания на разни въпроси с тях. Закрила...

– Не закрилям...

Лампите отгоре премигнаха, два пъти за кратко, което означаваше прекъсване. Чува се тежки въздишки. Каролин Брок се поободри, записа си нещо.

Конгресменът използва паузата, за да премине към следващ въпрос.

– Не оставяте никакво място за съмнение, господин президент, че предпочитате диалога пред силата и по-скоро бихте преговаряли с терористите.

– Не – прекъснах го с възражението си, чувах как пулсът ми заблъска в слепоочията, защото подобен тип опростяване олицетворяваше всичко, което не беше наред в политиката ни. – Онова, което съм казвал многократно, е, че ако има начин в дадена ситуация да се намери мирно решение, то тогава мирът е по-добрият път. Преговорите не означават капитулация. Да обсъждаме външната политика ли сме се събрали тук, конгресмен? Не бих искал да прекъсвам този лов на вещици със смислен разговор.

Хвърлих поглед към ъгъла на стаята, където Каролин Брок трепна, рядък пробив в непроницаемото ѝ изражение.

– Изразът „преговори с врага“ е един начин да се опише случилото се, господин президент. „Закриляне“ е друг.

– Не *закрилям* враговете ни – настоях. – Нито отричам употребата на сила при справянето с тях. Силата е възможност, която никога не се изключва, но ще я използвам само в краен случай. Може би задово-

лените младежи, които висят по кълтри клубове, говорят на всеки на малко име, гаврътват бира след бира и си играят в тайни колежански братства, няма да ме разберат, но аз съм се срещал очи в очи с врага на бойното поле. Много бих се замислил, преди да изпратя нашите синове и дъщери в битка, защото аз съм бил *един от* тези синове и съм наясно с рисковете.

Джери се бе привел. Очакваше още. Все настояваше да разказвам за военната си служба. *Кажете ми как си изпълнил дълга си. Кажете ми за времето ти като военнопленник. Кажете ми за раните, за изтезанията.* Непрекъснато спорехме по този въпрос по време на кампанията – дали да споделям свързаните с мен факти, които щяха да се приемат най-благоприятно. Ако зависеше от съветниците ми, това щеше да е единствената тема, по която да се изказвам. Аз обаче бях непреклонен в това отношение. Има неща, за които човек просто не говори.

– Приключихте ли, господин през...

– Не, не съм. Вече обясних всичко на ръководството на Камарата, на председателя и на останалите. Казах ви, че не мога да се явя на това изслушване. Можете да кажете: „Добре, господин президент, и ние сме патриоти, ще уважим действията ви дори ако не можете да ни кажете какво се случва“. Но не го направихте, нали? Не устояхте на възможността да ме прегазите и да запишете точки. Затова нека ви кажа публично нещо, което ви казах и лично. Няма да отговарям на въпросите ви за разговори, които съм провел, или за действия, които съм предприел, защото тези въпроси са опасни. Те са *заплаха* за националната сигурност. Ако се наложи да изгубя поста си, за да защита страната си, ще го загубя. Но не се заблуждавайте. В нито един момент не съм действал еднолично, не съм произнесъл нито дума, без да се съобразя със сигурността и безопасността на Съединените щати. И никога няма да го направя.

Разпитващият ни най-малко не се трогна от обидите, които изрекох. Несъмнено се окуражи от факта, че въпросите му здравата са ме притиснали и са ме уязвили. Отново погледна към бележките си, към списъка си с въпроси, докато аз се опитвах да се успокоя.

– Кое е най-трудното решение, взето от вас тази седмица, господин Кърнс? Каква вратовръзка да си изберете за изслушването може би или

на коя страна да е сресан перчемът ви, който и без това никого няма да заблуди? Напоследък почти цялото ми време е посветено на задачата да запазя сигурността на страната. Това изисква вземането на трудни решения. Понякога тези решения се вземат при наличието на множество неизвестни. Понякога е очевидно, че сред всички възможности няма нито една добра, а аз трябва да избира тази, която е най-малко кофти. Естествено, че ме е занимавал въпросът дали съм повъзнил на когото трябва и дали това обаждане в крайна сметка ще даде резултат. Затова правя каквото мога. И живея с последствията от решенията си. Това означава, че ми се налага да живея и с критиките дори когато идват от опортюнистична политическа подлога, която избира само един от ходовете върху шахматната дъска, без да знае какво представлява останалата част от играта, след това обръща този ход с хастара навън, а същевременно понятие си няма, че вероятно застрашава нашата нация. Господин Кърнс, ще ми се да обсъдя всичките си действия с вас, но съществуват разпоредби, свързани с националната сигурност, които не го позволяват – и толкова. Наясно съм, че този факт, разбира се, ви е известен. Но също така знам, че е страшно трудно да не се възползвате от този лесен, ефектен удар.

В ъгъла Дани Ейкърс стоеше с вдигнати ръце за прекръсване.

– Да, знаеш ли какво? Прав си, Дани. Време е. Приключих с тази работа. Край. Ние приключихме.

Изправих се рязко и със замах изметох микрофона от масата. При ставането столът ми се преобърна.

– Разбрах, Кари. Не е добра идея да свидетелствам. Ще ме разкъсат на парчета. Просветна ми.

Каролин Брок стана и приглади костюма си.

– Добре, благодаря на всички. Ще ви помоля да освободите помещението и да ни оставите.

„Помещението“ е зала „Рузвелт“, която се намира срещу Овалния кабинет. Подходящо място за съвещания – или в този случай за разиграване на изслушване пред комисия, – защото в нея се намира както портретът на Теди Рузвелт на кон, така и Нобеловата награда, която е спечелил заради заслугите си за прекратяването на войната между Япония и Русия. Няма прозорци, вратите се охраняват лесно.

Присъстващите се изправиха. Моят прессекретар разхлаби папионката си, трогателен дребен детайл, който е използвал, за да изпълни по-добре ролята на конгресмен Кърнс. Насочи към мен поглед, пълен с разкаяние, и аз му махнах да го успокоя. Той просто беше в образ, опитваше се да ми покаже какъв ще бъде най-лошият сценарий, ако настоявам на решението си да свидетелствам идната седмица пред свиканата по случая комисия.

Един от адвокатите ми от администрацията на Белия дом сега всеотдайно играеше ролята на Лестър Роудс, дори си беше набавил перука с посребрена коса, с която приличаше повече на Андерсън Купър*, отколкото на председателя на Камарата; той също ме погледна извинително, успокоих и него.

Помещението бавно се изпразваше, а нивата на адреналина в кръвта ми полека спадаха, останах без сили и обезкуражен. Никой не те подготвя до каква степен тази работа прилича на първото ти возене на скоростно влакче – главозамайващо изкачване, стремглаво спускане, множество осморки.

Накрая останахме само аз, вперил поглед в портрета на Теди Рузвелт като Суровия ездач над камината и заслушан в стъпките, и Каролин, Дани и Джени, които предпазливо се приближиха към раненото животно в клетката.

– На мен най ми хареса „най-малко кофти“ – обади се Дани уж сериозно.

Рейчъл все ми повтаряше, че прекалявам с ругането. Твърдеше, че ругатните показват липса на въображение. Не бях убеден. Щом положението е напечено, започвам да ругая адски находчиво.

Във всеки случай, Каролин и другите ми близки помощници бяха наясно, че използвах мнимото изслушване като терапия. Щом наистина не можеха да ме убедят да не свидетелствам, надявах се поне това разиграно изслушване да премахне вътрешното напрежение, най-вече да извади жилото му от мен, за да мога да се съсредоточа върху по-достойните за президент и изчистени от сквернословия отговори, дойде ли време за истинския спектакъл.

Джени Брикман отсъди с присъщия си финес:

* Известен водещ от Си Ен Ен. – Бел. прев.

– Трябва да сте завършен идиот, за да свидетелствате идната седмица.

Кимнах към Джени и Дани.

– Трябва ми Кари.

Само Каролин имаше достъп до секретна информация и не можех да говоря с никого от другите двама.

Оставиха ни насаме.

– Нещо ново? – попитах Каролин, щом в стаята бяхме само двамата.

Поклати глава.

– Нищо.

– Остава за утре, нали така?

– Доколкото на мен ми е известно, господин президент. – Тя кимна в посоката, в която преди малко излязоха Дани и Джени. – Имат право, да знаете. Всички ще изгубим от изслушването в понеделник.

– Приключихме с темата за изслушването, Кари. Повече не се обсъжда. Съгласих се на този спектакъл. Отделих ти един час. Слагаме край. Имаме по-важни въпроси, над които да мислим, нали?

– Да, сър. Екипът е готов за съвещанието, сър.

– Искам да говоря с кризисния екип, след това с Бърк, след това със заместник-секретаря. В този ред.

– Да, сър.

– Чакам ги.

Каролин ме остави сам. Взирах се в портрета на първия президент с името Рузвелт и размишлявах. Но не мислех за изслушването в понеделник.

Чудех се дали в понеделник страната ни все още ще съществува.

ГЛАВА 3

На излизане от летище „Рейгън“ поспря за миг, уж да огледа знаците с упътванията, а всъщност, за да се порадва на откритото пространство след полета. Пое дълбоко дъх, пъхна в устата си джинджифилов бонбон, в слушалките ѝ тихо звучеше невероятната първа част на Концерт за цигулка №1, със солист Вилхелм Фридеман Херцог.

Придавай си щастлив вид – така я бяха учили. Щастието, твърдяха, е най-подходящата емоция, която човек може да излъчва, когато го следят, щастието трудно буди подозрение. Усмехнатите хора изглеждат доволни и радостни, а и без да се смеят и шегуват, не са възприемани като заплаха.

Тя предпочиташе сексапилното излъчване. По-лесно се удаваше на сама жена, а при нея май винаги вършеше работа – от терминала излезе с игрива усмивка и дръзка походка, дърпаше зад себе си скъпия куфар на колелца. Беше роля като всяка друга, палто, което облича при необходимост и смъква, щом приключи, но знаеше, че върши работа: мъжете се мъчеха да уловят погледа ѝ, очите им спираха на вдлъбнатината между гърдите ѝ, която тя предвидливо бе открила, за да направи гледката на леко подскачащите ѝ прелести запомняща се. Жените със завист измерваха високата ѝ метър и седемдесет и пет осанка, оглеж-

даха я от кожените ботуши с цвят на шоколад до яркочервената коса, а после стрелваха очи към съпрузите си, за да видят дали видяното омагьосва и тях.

Със сигурност щяха да я запомнят като високата, дългокрака, едрогърда червенокоса, скрита пред очите на всички.

Вече трябваше да е във от подозрение, вървеше през терминала към такситата. Ако я бяха разпознали, вече щеше да го е разбрала. Не биха я оставили толкова време. Но все още нито беше свободна, нито в безопасност, затова нямаше да сваля гарда. Никога. *Разсееш ли се, допусках грешка* – казваше мъжът, който преди около двайсет и пет години за първи път постави пушката в ръцете ѝ. *Безстрастно и логично* бяха думите, според които живееше. Умът ѝ не знаеше покой, по лицето ѝ не се четеше никаква емоция.

Всяка стъпка за нея беше агония, която проличаваше само в присвиците ѝ очи, скрити зад слънчеви очила „Ферагамо“. Уверената усмивка не слезе от лицето ѝ.

Излезе при такситата, с радост вдъхна свежия въздух, но от изгорелите газове от колите ѝ се догади. Летищни служители в униформи крещяха на таксиметровите шофьори и насочваха хората към превозните средства. Родители събираха хленчещи деца и дърпаха куфари и чанти на колела.

Тръгна по пътеката в средата и потърси кола с регистрационния номер, който беше наизустила, и със стикер на страничната врата. Все още не беше дошла. За миг затвори очи и остана с музиката от цигулките, която свиреше в ушите ѝ, анданте, любимата ѝ част, започваше с печал и копнеж, които преминаваха в спокойствие, което почти унасяше.

Когато отвори очи, таксито с търсения от нея регистрационен номер и стикера на вратата на пасажера чакаше в опашката от коли. Тръгна с багажа си нататък и влезе в него. От непоносимо силната миризма на евтина храна закуската ѝ се надигна в гърлото. Потисна гаденето и се облегна на седалката.

Спря музиката, щом концертът стига края си, изумителен момент, алетро асаи. Махна слушалките от ушите си и се почувства гола без успокояващото присъствие на цигулките и виолончелата.

– Как е трафикът днес? – попита тя на английски с акцент от Средния запад.

Погледът на шофьора се стрелна към огледалото за обратно виждане. Нямаше как да не са го предупредили, че не обича хората да я гледат.

Не зяпай Бах.

– Днес е много добре – отговори шофьорът, премервайки всяка дума, кодирано ѝ съобщаваше, че е чисто, което тя се надяваше да чуе.

Бах не очакваше никакви усложнения на толкова ранен етап, но никога не се знаеше.

Сега вече имаше възможност да се отпусне за момент, прехвърли единия крак върху другия и отвори ципа на ботуша, повтори движението и с другия. Леко простена от облекчение, когато се освободи от ботушите и високите десетсантиметрови платформи. Изпъна пръстите на краката си и прокара палец под сводовете на ходилата, нямаше как да направи по-добър масаж на задната седалка на таксито.

С малко късмет до края на пътуването нямаше да ѝ се налага да е висока метър седемдесет и пет, нейните метър шейсет и пет щяха да свършат същата работа. Отвори ципа на куфара, сгъна вътре ботушите „Гучи“ и извади чифт спортни обувки „Найк“.

Докато колата се включваше в трафика, тя гледаше през прозореца от дясната ѝ страна, след това погледна наляво. Сведе леко глава между коленете си. Когато се изправи, червената перука лежеше в скута ѝ, а на нейно място имаше мастиленочерна коса, безмилостно изопната назад в кок.

– Вече... почувства ли се като себе си? – попита шофьорът.

Не отговори. Изглежда го неприветливо, но той не срещна погледа ѝ в огледалото за обратно виждане. Шофьорът трябваше да е наясно.

Бах не е по учтивите разговори.

Много време беше минало, откакто се беше „чувствала като себе си“, както биха се изразили американците. Най-много се отваряше възможност да си почине малко. Но колкото по-всеотдайно работеше, толкова по-често преобразяваше себе си наново – заменяше една фасада с друга, понякога се притаяваше в мрака, друг път се криеше на открито – и вече рядко си спомняше истинското си аз, трудно осмисляше дори идеята за собствената си идентичност.

Скоро това щеше да се промени, обещала си го беше.

Свалила перуката и ботушите, затвори куфара и се отпусна на седал-

ката, протегна ръка към постелката в краката си. Пръстите ѝ напипаха ръбовете на постелката и я вдигнаха, дръпна лепенките от велкро.

Под нея имаше капак, покрит с мокет и ключалки. Отключи ги от всяка страна и отвори капака.

Отново седна, провери скоростомера, за да се увери, че шофьорът няма да направи някоя глупост, като да превиши скоростта, и за да се увери, че наблизо няма някоя полицейска кола.

След това отново се наведе и извади твърдия калъф от багажника на дъното. Постави палец на печата. Разпознаването на пръстовия отпечатък отне миг и ключалката щракна.

Не че хората, които я бяха наели, имаха основание да се бъркат в оборудването ѝ, но беше за предпочитане да се подсигури.

Отвори калъфа за бърз преглед.

– Здравей, Ана – прошепна, така я беше кръстила.

Ана Магдалена беше красавица, матовочерна полуавтоматична пушка, която изстрелваше по пет патрона за по-малко от две секунди, а за по-малко от три минути се сглобяваше и разглобяваше само с отвертка. На пазара имаше и по-нови модели, но Ана Магдалена никога не я беше подвеждала, независимо от разстоянието. Десетки можеха да потвърдят точността ѝ – можеха на теория, – сред тях бяха един прокурор от Богота, Колумбия, чието тяло допреди седем месеца имаше и глава, както и водачът на бунтовническа армия в Дарфур, преди осемнайсет месеца пък неговият мозък неочаквано пръсна в агнешкото печено в скута му.

Убивала беше на всеки континент. Убивала беше генерали, активисти, политици и предприемачи. За нея се знаеха само полът ѝ и любимият ѝ композитор на класическа музика. Както и че няма неизпълнена поръчка.

Това ще е най-голямото изпитание за вас, Бах – беше ѝ казал мъжът, който я нае за настоящата задача.

Не – възрази му тя. – *Това ще е най-големият ми успех.*